

Szele Zoltán:

Kisfilmek a nagyvilágból (Kisjátékfilmek 1.)

Mindig jó, ha az ember beharsoghatja a világba, hogy kiváló magyar alkotást látott, olyat, amit csak kevesen tudnak csinálni. Zomboráczy Virág *Valami Kék* című filmje kimagaslott a Kisjátékfilmek 1. szekcióból, sőt, tulajdonképpen a Mediawave-en eddig általam látottak közül is a legjobb volt.

Falun járunk, lakodalom van. A menyasszony feltűnően rosszkedvű, s ez akkor is így marad, amikor megérkezik a bulira régi barátnője: kettejük kapcsolata valamikor régen biztosan jó volt, de mi már csak két egymástól elidegenedett nőt látunk a vásznon. A terhes menyasszony, Alíz vádlón tekint a főiskolára ment Marira, azt látja benne, amit ő elszalasztott, a továbbtanulás lehetőségét, a bulikat, az életet.

Zomboráczy Virág rendkívül ügyesen, mindenféle erőltettség nélkül mutatja be kettejük viszonyát, s a *Valami Kék* hangulatában és miliőteremtésben is kiemelkedő darab. A dráma és a rejtett humor remek egyvelege a film, és csak azért nem írok róla többet, mert addig dicsérném, hogy már senki nem hinne nekem, illetve azt hiszem jobb, ha mindenki meghagyom a lehetőséget, hogy szépen felfedezze magának minden apró kis darabját ennek a magyar mozinak.

Natalie Teirlinck *Venus vs. Én* című, majd fél órás filmje volt a legnehezebben emészthető, illetve értelmezhető darab a szekcióban. A történet egy kislányt állít a középpontba, aki nehezen dolgozza fel, hogy édesanyja új férfit a családi otthonba. Marie az emlékekbe menekül, miközben a beszélgetés és a kommunikáció hiánya miatt mentális problémák alakulnak ki nála.

A film pont azért lesz kemény és nehezen nézhető, mert a gyerekek sorsproblémái mindig érdekesebbek és megrázóbbak egy fokkal, mint a felnőttekéi, főleg, ha olyan ügyes tálalásban találkozunk velük, mint a *Venus vs. Én*-ben.

Rendkívül aktuális problémával foglalkozik a *Nola*, olyannal, ami nap, mint nap fel szokott merülni a magyar médiában is. Vissza lehet illeszkedni a társadalomba több évnyi börtönben töltött idő után?

Ha Askia Traore filmjéből indulunk ki, akkor válaszunk, csak annyi lehet, hogy "talán, de nehezen". Persze mindez bonyolultabb kérdés, mint hogy egy kisfilm alapján adjunk rá választ, a lényeg azonban az, hogy a *Nola* hitelt és letisztult képet fest a helyzetről egy színes bőrű, már nem annyira fiatal nő szemén keresztül. Ennél többet nem is kérhetünk.

Oliver Loustau *Háborgó Tenger* filmjében a sztrájkot megszegve egy halászhajó kifut a tengerre, és elsüllyed. A néző láthatja az otthon maradt rokonok

szenvedését, illetve a három halászt, akik megmenekültek, de nem tudnak életjelet adni magukról, és egy kis gumicsónakban hánykolódnak a tengeren. Míg a halászok a túlélésért küzdenek, családtagjaik azért, hogy a hatóságok ne adják fel keresésüket, hiszen ők meg vannak győződve róla, de legalábbis reménykednek benne, hogy eltűnésük ellenére életben vannak szeretteik.

A remek színészeknek, és a rendező azon döntésének köszönhetően, hogy a halászokat és rokonaikat felváltva láthatjuk, s így tisztában vagyunk az egész helyzettel, igazi érzelmi hullámvasútnak van kitéve a néző.

A kettős nézőpont rengeteg hálás szituációt szül, különösen a befejezés sikerült megrázóra, és valahol mélyen igazán megmosolyogtatóra. Mindenképpen érdemes rászánni az időt a megnézésére.

Szabó Csilla Tune című filmje méretes jobbhorgot ad a sztárvilágnak és a divatzenéknek. Alig hét perces kis gyöngyszem ez, ráadásul magyar, szóval örülök, örülünk, nézze meg mindenki, aki teheti, megéri, mert jó, okos, szarkasztikus, elég kemény, és még odavágós kis csattanója is van.

